

Камбуровъ. Тѣ сж живѣли преди сто години. Днесъ е друго.

Живковъ. Знайте едно, че азъ съмъ поставенъ на страшни изпитания. Следъ прочуването на моята комедия азъ се поболяхъ.

Камбуровъ. Това ще ти даде мотивъ за нѣщо ново.

Шайновъ. Да, да . . . Ще пострадашъ, ще се помъчишъ, но ще мине.

Живковъ. Азъ моля да ме освободите. Не мога повече да пиша въ вашиятъ вестникъ.

Шайновъ. (Подава на Живкова нѣколко банкноти) Сигуръ си останалъ безъ пари та си толкова песимистъ. Вземи! И като му хвърлишъ нѣколко вермута — ще се разведришъ.

Живковъ. Предпочитамъ свѣщеніята гладъ предъ тая поквара. Не искамъ.

Шайновъ. Не, не приятелю, азъ искамъ да гледашъ по-свѣтло на живота.

(Телефона звъни)

Шайновъ. (Слушайки на телефона) Да, да . . . Щомъ е нужно още сега. Тукъ е и нашиятъ поетъ . . . Да, ще го покана. Веднага тръгваме . . . (като се обръща къмъ другитѣ) Господа, канятъ ни у Дауловъ първи.

Живковъ. Не! господа, не ми се срещатъ хора. Азъ ще да остана, идете сами.

(Влиза Стефка)

Шайновъ. Кжде е ходила моята женица?

Стефка. Кжде ходя, какво правя — то е моя работа.

Шайновъ. Ще отиваме на едно мѣсто, та ще прощавашъ . . .

Стефка. Пакъ ли?

Шайновъ. Този пжтъ можешъ да си